

føre dem under 2 forskjellige Klasser, af hvilke den ene omhandles i Udkastets § 256, den anden i Udkastets § 257. Hvad det i denne Henseende, efter Kommissionens Formening, fornemmelig kommer an paa, er den Omstændighed, om den Skyldige har tilsigtet egen Fordeel eller ikke; i sidste Tilfælde mangler et væsentligt Moment i Begrebet om det egentlige Bebrageri, og Omstændighederne kunne i det herhenhørende Tilfælde, hvor Fallenten begunstiger enkelte Creditorer paa andres Bekostning uden Bærvæd at søge egen Fordeel, endog stundom være af en i høj Grad formildende Natur; f. Ex. hvor den Paagældende af en vis Billighedsfølelse lader sig bevæge til umiddelbart for Fallitten at betale sin Gjæld til en Person, der, uden at høre til den almindelige Klasse af hans Creditorer, kort Tid forveien som en reer Tjeneste har lånt ham en ringe Pengesum eller et ringe Quantum Varer. Det vil imidlertid sees, at Fb. 1840 i § 55, hvor disse sidstomhandlede Tilfælde berøres, i Almindelighed, hvad Straffen angaaer, henviser til Straffebestemmelsen i den første Deel af den foregaaende §, der væsentlig angaaer de egentlige Bebragerier med egennyttig Hensigt i Anledning af Fallitter, hvorved det i § 55 siges, at en større Bømpelighed kan finde Sted ved Straffegradens Bestemmelse. Den nævnte § 55 omfatter derhos Tilfælde af en forskjellig Art. Herved siges ikke saameget til, at den tillige angaaer den, der udenfor Tilfælde af Ophud eller Fallit foretager sig Proforma-afhandlinger osv. for at betage sine Creditorer Midlerne til at erholde, hvad dem tilkommer; et saadant Forhold, der ganske vist har en egentlig bebrageriff Charakter, forsaavidt som det er begrundet i egennyttig Hensigt, synes nemlig overhovedet slet ikke at henhøre under de her omhandlede Bestemmelser, som angaaer Svig og Misligheder i og ved Fallittilfælde. Naar Fb. 1840 § 55 derimod, endog først, nævner det Tilfælde, at Nogen paa en Tid, da han maatte forudsæe sit forestaaende Ophud eller Fallit, svigagtig optager nye Forstrækninger, kan det vel ikke benægtes, at dette i sin flæe uden Hensigt til at skaffe sig selv Fordeel, blot for at forsøge Voets Masse til Gavn for de andre Creditorer, men som oftest vil det ommeldte bebrage-

risse Forhold dog formeentlig være begrundet i en egennyttig Hensigt, navnlig i den Hensigt, ved Forsøgelse af Voets Masse at erhverve sig en lettere Afgang til at faae et Arrangement med sine Creditorer bragt i Stand. Det nævnte Tilfælde, hvor derfor formeentlig, med en Tilføjning om, at Forudsætningen ogsaa her er en egennyttig Hensigt, rettest overføres til den første, iøvrigt nærmest til Fb. 1840 § 54 svarende §, Udkastets § 256, der angaaer de ved en saadan Hensigt kvalificerede Bebrageritilfælde; hvor en egennyttig Hensigt ikke er tilstede, vil Tilfældet da, uden at det behøver særligt at fremhæves i Udkastets § 257, gaae ind under denne §, der under den sidstnævnte Forudsætning ligefrem omfatter det, forsaavidt den i Almindelighed taler om Handlinger, ved hvilke Nogen paa en Tid, da han maatte forudsæe sin forestaaende Fallit, uden Hensyn til at søge egen Fordeel, retsstridigen begunstiger enkelte Creditorer paa andres Bekostning. Med det anførte Tillæg svarer Udkastets § 256 til Fb. 1840 § 54 hvad de der omtalte Tilfælde angaaer, dog med den Forskjel — bortseet fra at der efter Lov om Behandlingen af Fallitboer af 30te Decbr. 1858 § 5 ikke længer bliver Tale om Ophudsboer —, at man i Udkastets § 256 deels ikke særligt har fremhævet det i § 54 2det Led omhandlede kvalificerede Tilfælde, at Nogen svigagtig har givet det Udseende af, at hans Bo var utilstrækkeligt til hans Creditorers Fuldstigjørelse (svigagtig Fallit i egentligste Forstand), deels har anset det for uundvædigt, specielt at nævne de i Fb. 1840 § 54 1ste Led anførte Maader, hvorpaa det omhandlede Bebrageri kan forøves. I sidste Henseende bemærkes, at de nævnte Tilfælde alle utvivlsomt gaae ind under den i Udkastets § 256 brugte Betegnelse, at Nogen „i egennyttig Hensigt foretager Noget, der gaaer ud paa at Voets lovlige Giendele eller Fordringer ikke komme samme tilgode, eller at urigtige Fordringer paa Voet gjøres gjældende“, og dette gjælder navnlig ogsaa med Hensyn til det i § 54 anførte Tilfælde, at Fallenten forstikker sit Gods, hvilket der paa Grund af sammes praktiske Betydning vel kunde være størst Anledning til særligt at fremhæve. Og hvad det 2det Led i Fb. 1840 § 54 angaaer, kan der paa den